

XESÚS E O MALABARISTA

Unha vez Nosa Señora
co neno Xesús tamén,
nos seus brazos e a deshora
quixo baixar ao Belén,
desde o ceo onde mora
ata a terra onde ven.

Domínguez fixera o prego
e de segundo, Guizán,
que de Begonte era crego,
o mesmo có seu irmán.
Pedíndolle este vilego
á Virxe con moito afán,
facer un Belén chairego
con movemento artesán.

A Virxe que está no ceo
disponse a viaxar
nunha estrela, sen receo,
para a Begonte arribar,
e nun raxo e nun clareo
chegan sen se molestar,
quedando a estrela arreo
senalando o lugar
no portal de luz ben cheo
brillando sen descansar
de noite e no clareo,
tamén no crepuscular.

Sabéndoo as freiras e frades
que se achan ao redor
das nosas localidades:
Sobrado, Samos, Pantón,
con moita cordialidade,
con devoción e amor,
cheíños de humildade
veñen honrar ao Señor,
que en flor de Santidade
é o noso Creador.
En Begonte é novidade
un Belén tan sedutor.

Facendo unha gran ringleira
frades e freiras están,
tendo só por angueira
ao Neno homenaxear.

Os mellores dos conventos
nesta fileira esperan,
os que teñen máis talento,
os que a todos nos superan,
xa sexa no pensamento
ou nas artes que revelan,
con moito refinamento
barallan, fabulan, tutelan.

O primeiro é un poeta.
Versos fermosos declama,
redondillas e quartetas,
e festivos epigramas,
componlle á mesma chupeta

que Xesús move a esgalla,
e tamén aos profetas
que desde sempre proclaman
a chegada desta prenda,
nosa ofrenda e encomenda,
noso Deus, nosa morada.

O segundo é un pintor
que dos pinceis fai gala
e do trazo sedutor
con que a todos engalana,
pois pinta ao Creador
mentres sorrí e argalla,
parece un soñador,
noso rei, nosa mirada.

Freiras e frades proclaman
a chegada desta prenda,
nosa ofrenda e encomenda,
noso Deus, nosa morada.

O terceiro é violinista
e a súa caixa resoa
e polo mastro ecoa
a luz do Deus triunfalista
que se converte en loa
e que ás almas acaroa,
delicado e intimista,
amantiño e vitalista,
son que a todos galardoa
e tan fino que pregoa
a Deus en mans dun artista.

Freiras e frades proclaman
a chegada desta prenda,
nosa ofrenda e encomenda,
noso Deus, nosa morada.

E xa máis tarde unha freira
dixo en alto e en viva voz,
recitando en ringleira
a todos os santos, veloz,
alzándose en portavoz,
haxiográfica pioneira
e dos santos cabeceira
de xeito aberto e precoz.

Freiras e frades proclaman
a chegada desta prenda,
nosa ofrenda e encomenda,
noso Deus, nosa morada.

Na fila tamén había
un pequeno singular
que en ASPNAIS tiña a súa vida
e tamén tiña o seu lar,
e aínda unha regalía
ao Neno quería dar,
motivo do centenario
que estaban a celebrar,
e para ser solidario
viña a Deus adorar.
O rapaz non aprendía,
lía e escribía mal,
tampouco tiña valía

con que poderse afirmar,
todos o desaprobaban
e críano incapaz,
mais sacou unhas laranxas
dos petos de diante e atrás
e lanzounas polo aire,
mandarinas a fartar,
con tal presteza e donaire
que a todos fai calar,
ao ver como manexaba
cal dun circo se tratara
un malabarismo tal...
que Xesús moito sorría
e tamén palmas batía
decoitío e sen parar.

Díxolle a Virxe María
a Xesús polo Nadal,
que a mozo de tal valía
un bico tiña que dar,
e Xesús sen máis porfía
céiballe un bico ao pasar
e as laranxas que sacara
en «chuches» fai transmutar
para os nenos que chegaran
ver ao Belén abanar,
cal do viño se tratara
nas vodas de Canaán.